

На всичко вий игралки сте!
 Проклиняйте сждбата:
 Кат' менъ и вие жалки сте
 Твореня на земята!

Отдѣ ме чухъ птичкитѣ
 Въ клоноветѣ зелени
 Разцвѣркахъ се всичкитѣ,
 Насмѣхъ се надъ мене.

Гълчятъ си, чуруликать си,
 Поглеждатъ ме лукаво;
 Не одържахъ языкътъ си,
 Измѣрахъ ги на здраво:

„Какъвъ е тозъ надъ моята
 Глава шумъ, бледословия?“
 — „Ний смѣемъ се надъ твоята
 Глупчайша философия!“

VII.

Но ето ги пакъ иститѣ —
 Хвъркачи шеговити,
 Играятъ си изъ листитѣ,
 Безгрижни и честитѣ.

Здрависватъ се, ржкуватъ се
 Съсь човкитѣ си мали,
 Любуватъ се, цалуватъ се,
 Че майски дни настали.

Западна мисль тягостна
 Въ душа ми, кат' вихрушка...
 Въвъ тазъ природа радостна
 Единъ сжмъ азъ безъ дружка!

И викнахъ опечалено:
 Охъ горко ми, линѣж!